

modtage forklaringer fra alle væsentlige aktører i sagen.

Undersøgelingsgruppen hæfter sig i den forbindelse ved, at formanden for DJØF i mødet med undersøgelingsgruppens formand beklagede den nuværende situation og de deraf følgende begrænsninger af Folketingets muligheder for at få oplyst et begivenhedsforløb i administrationen.

Man har også bemærket, at DJØF-formanden anså det for ønskeligt, at Nordskov Nielsen-udvalget fremkommer med forslag, som kan løse de principielle problemer forbundet med den form for undersøgelser.

Et *flertal* (Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis, Det Radikale Venstres, Enhedslistens og Centrum-Demokraternes medlemmer) finder, at der ikke har kunne konstateres bevidst forsinkelse i regeringens håndtering af Thule-sagen.

Et mindretal inden for flertallet (Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer) tilkendegiver, at det må undre, at regeringen, der har haft 15 måneder til at udarbejde redegørelsen om H.C. Hansen-brevet, er nået frem til et resultat, der er så mangelfuldt.

Især må det undre, at Udenrigsministeriet ikke har lagt til grund, at baseaftalen af 1951 gav USA ret til placering af atomvåben i Grønland, og at dette åbenbart også er sket fra 1953 (B-47 fly).

Et *mindretal* (Venstres, Det Konservative Folkepartis, Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis medlemmer) finder ikke, at undersøgelingsgruppen har fået en tilfredsstillende forklaring på, hvorfor der gik så lang tid, før regeringen gav Folketinget og offentligheden en redegørelse for H.C. Hansens brev.

Mindretallet konstaterer, at sagen har ligget død i Udenrigsministeriet i perioderne marts 94 – oktober 94 og oktober 94 – februar 95. Da det ikke har været muligt at høre Udenrigsministeriets embedsmænd om, hvad der skete i de to perioder, kan mindretallet kun konstatere, at det er regeringens ansvar og i særdeleshed statsministerens, eftersom han oplyste, ”at

han havde ansvaret for tidsforløbet i Thule-sagen”.

Mindretallet finder ligeledes, at det er uheldigt, at sundhedsministeren ikke var vidende om brevet, da hun den 20. februar 1995 fremsendte sit aktstykke til Finansudvalget, hvori hun trods Statsministeriets råd fastholdt, at den psykologiske faktor bør indgå. Oplagring af a-våben kan være en sådan faktor. Ikke mindst finder mindretallet, at hun burde have været informeret, fordi hun af statsministeren i januar 1995 blev sat til at være koordinator på hele Thule-sagen.

Selv om H.C. Hansens brev er et stykke dansk historie, finder mindretallet, at de to lange perioder (i alt 9 måneder), hvor sagen henligger i Udenrigsministeriet uden nogen ageren, ikke er berettiget. Allerede den 23. marts 1994 meddeler State Departement, at det er et dansk problem, men først den 12. oktober 1994 foreligger den endelige udgave af talepapiret og redegørelsen til udenrigsministeren vedrørende dansk atompolitik og Thule-sagen. Der er ingen forklaring på, hvorfor dette har taget 7 måneder, og først i januar 1995 sendes dette udkast til den danske ambassade i Washington til videregivelse til State Departement, hvilket sker den 17. februar 1995. State Departement giver grønt lys den 11. april 1995, men først den 19. juni 1995 forelægges notits om det videre forløb i forhold til Det Udenrigspolitiske Nævn m.v. for udenrigsministeren sammen med forelæggelsen af redegørelsen, der er ”afstemt med amerikanerne”, hvilket altså er sket længe forinden.

Der er heller ikke givet nogen begrundelse for denne passivitet, bortset fra nedprioritering i Udenrigsministeriet, hvorfor mindretallet kun kan konkludere, at den ikke var rimelig, og at statsministeren bærer ansvaret herfor, ligesom han bærer ansvaret for, at sundhedsministeren, på trods af at hun havde koordinatoropgaven, ikke var orienteret, hvorved sundhedsministeren gav Finansudvalget en ufyldstgørende indstilling den 20. februar 1995.

Ove Fich (S) Knud Enggaard (V) fmd. Per Stig Møller (KF) Gert Petersen (SF)

Jørgen Estrup (RV) Annette Just (FP) Keld Albrechtsen (EL) Arne Melchior (CD)

Pia Kjærsgaard (DF)